Brian Lumley

Tencí lidé

Tři roky jsem žil v Crouch Endu na severu Londýna. Vzpomínáte si na povídku Stephena Kinga? Myslím, že ji napsal poté, co navštívil Petera Strauba, který tenkrát v Crouch Endu bydlel. Spolu se svou ženou máme jedno pořekadlo: „Všechny cesty vedou do Crouch Endu.“ Peter Tremayne žil nedaleko odsud (a pořád žije); Clive Barker sem umístil jednu ze svých her (ve svých počátcích, než jeho knihy začaly krvácet); bydlel tu Douglas Hill. A mnozí jiní, jejichž jména si právě nevybavují...

V Crouch Endu často narazíte na podivné lidí. A jsou tam takové zvláštní, úzké domy. Jednou, když jsem se v noci vracel z hospody, zjistil jsem, že se dívám na ty úzké a vysoké domy a uvažuju, kdo v takových stísněných příbytcích namačkaných těsně na sebe může bydlet. Odpověď se zdá být nasnadě.

I

Podivné místo, ten Barrows Hill. Ne *Barrow's* Hill[*], bez apostrofu. Například: nenajdete ho na žádném plánu. Najdete plány, které s ním hraničí, které do něj svými rohy zasahují,

[*] *Barrows Hill – mohylový vrch, Barrow 's Hill – Barrowův vrch. Pozn. překladatele*

byť jen kousek, ale jinak se zdá, jako by se mu kartografové vyhnuli. Pro metro je to příliš daleko od centra, není tam ani stanice hlavní trasy, kvůli všem těm zatraceným demolicím a rekonstrukcím, které probíhaly kolem něj a v něm, ztratil většinu celistvosti. Ale je tam pořád. Autobusy jezdí dovnitř a ven a starší lidé, kteří tam žijí, ho stále nazývají Barrows Hill.

Když jsem se tam na konci 70. let nastěhoval, nenáviděl jsem to místo. Činilo na mne dojem senility a vrozené blbosti. Pochmurné místo – i pod paprsky žhavého letního slunce pochmurné. Puchýřky hub byste nahmatali i pod novým nátěrem. Ne že by se tady natíralo příliš často. Pokud já vím, tak nikdy. A proto to tu vypadalo, jako by to vypadlo přímo z nějaké Lovecraftovy povídky: zchátrale, nemocně, zrůdně.

Barrows Hill. Nezůstal jsem tam dlouho, jen několik měsíců. Ve skutečnosti to ale bylo až příliš dlouho. To místo na vás působilo dojmem, že pokud zaváháte, pokud jen chvíli postojíte na místě, proroste skrz vás a vy se stanete jeho součástí. V Londýně je několik opravdu starých míst a Barrows Hill je z nich nejspíš nejstarší. Myslím si to i pro jeho *genius loci* – jako by byl ohniskem všech tajemných věcí. Nebo možná ne ohniskem, protože to slovo evokuje vyzařování – ven z něj – a jak jsem řekl, Barrows Hill byl uzavřený do sebe. Poslední útočiště podivných starých věcí v Londýně. Věcí, jako jsou tencí lidé. Velmi vysocí a velice tencí lidé.

Dnes už nikdo – ale opravdu nikdo – nevěří na tenké lidi a to je jeden ze dvou důvodů, proč se nebojím vyprávět tenhle příběh. Druhý důvod je, že už tam nebydlím. Ale kdybych bydlel...

Mám podezření, že několik málo lidí – myslím obyčejných lidí – o nich ví. Nepřiznali by to a pravděpodobně to nepřiznají ani teď. A pokud jde o ty, kteří tráví svůj život v Barrows Hill, skutečně nemohu říct, že bych je z něčeho obviňoval. Znal jsem jednoho starého mládence, který tam žil, věděl o nich a nenechal si to pro sebe. Mluvil o nich se mnou. Vzhledem k

jeho pověsti (říkali mu Bláznivej Bill z Barrows Hill) jsem jeho řečem zprvu nepřikládal mnoho pozornosti. Kdo by také přikládal?

V Barrows Hill jsou hospody, hodně hospod, ale nejnavštěvovanější byla ‚Železnice'. Řekl bych, že název pocházel z dob, kdy tamtudy skutečně vedla železnice. Před několika lety měla ‚Železnice' na krátký čas vážnou konkurenci, když někdo přeměnil starý obytný dům na pěknou moderní restauraci. Ale dlouho to nevydrželo. Ten, kdo to místo koupil, možná něco věděl, ale asi ne zase tolik, protože jinak by nebyl tak hloupý, aby svůj podnik pojmenoval ‚Tenký člověk'! Měl otevřeno teprve týden nebo dva, když vyhořel do základů.

Ale to bylo dřív, než jsem tam přišel, a jediný důvod, proč jsem se zmínil o hospodách a zvláště o ‚Železnici', byl, že právě tam jsem se setkal s Bláznivým Billem. Byl tam kvůli své nemoci, alkoholismu, a já zase kvůli své nešťastné lásce – která ve svém nejvyšším horečnatém stadiu přerostla v Billovu. Krátce řečeno, chytil jsem se flašky.

Říkám to jen tak mimochodem a na vysvětlenou, jaké problémy nás dva svedly dohromady. Bylo to natolik nešťastné přátelství, jak si jen dovedete představit. Ale Bláznivej Bill byl dobrý posluchač a já zase platil za oba. A tak jsme vlastně byli skvělí kumpáni.

Ale jednoho večera, když mi došly peníze, jsem udělal tu chybu, že jsem ho pozval k sobě domů. (Domů – ha! Postel, záchod a psací stroj, stará mansarda na konci rozvrzaného dřevěného schodiště a přídavek ve formě kredence předělané na sprchu). Ale měl jsem tam pár lahví piva a půl láhve ginu, a až bych se přestal vyplakávat na rameni Bláznivýho Billa, neměl jsem daleko postel, do které bych sebou praštil. K svému překvapení jsem musel vynaložit spoustu energie, abych ho tam vůbec dostal. Stěžovat si začal ve chvíli, kdy jsme vyšli z hospody – nebo spíš když zjistil, kterým směrem jsem zamířil.

„Do Modřínů? Ty bydlíš tam, za barchingtonskou silnicí? No, vzpomínám si, že jsi něco takového říkal. Hm, možná raději zůstanu v hospodě. Myslím, když bydlíš právě tam – nemám to zrovna při cestě, víš?“

„Nemáš to při cestě? Vždyť je to jen desetiminutová zacházka. Myslel jsem, že máš ještě žízeň.“

„Žízeň, tu mám – vždycky! Nejsem blázen – to jenom oni roztrušují, protože se bojí, aby mě někdo nebral vážně.“

„Oni?“

„Lidé!“ odfrkl a znělo to jako zavzlykání. Potom změnil předmět rozhovoru: „Říkal jsi půl láhve ginu?“

„Jasně, Gordona. Ale jestli se raději chceš vrátit do Železnice...“

„Ne, ne, už jsme stejně na půli cesty,“ zabručel a spěchal vedle mne dál. Skoro se mě držel za ruku, jak byl nervózní. „A kromě toho, je taková krásná jasná noc. Nemají rádi jasné noci.“

„Oni?“ zeptal jsem se znovu.

„Lidé!“ Navzdory svým krátkým a křivým nohám byl o půl kroku přede mnou. „Tencí lidé,“ řekl skoro šeptem, takže jsem ho přeslechl.

Pak jsme dorazili na Modřínovou ulici – do Modřínů, jak říkal Bláznivej Bill – rychle jsme se přiblížili ke Dvaadvacáté a náhle bylo všude zvláštní ticho. Ozývalo se jen šustění suchého spadaného listí unášeného větrem po chodníku. Stromy byly už napůl holé – byl podzim. Měsíční světlo svítilo přes pavučiny jejich vysokých, černých pokroucených korun.

„Svítí měsíc,“ řekl Bill přidušeným hlasem. „Díky Bohu za to – jakkoliv v něj ve skutečnosti nevěřím. Ale žádné uliční osvětlení! Všiml sis toho? Žárovky jsou pryč. Všechny do jedné. To oni.“

„Oni?“ chytil jsem ho za rameno a nasměroval ho do mé brány – kdyby se to dalo bránou nazývat. Byl tam pouze sloupek, podle kterého jsem se orientoval vždycky, když jsem

měl v hlavě.

„Ano, oni!“ odsekl a pozoroval mě, jak otáčím klíčkem v zámku. „Zatracený mladý blázne!“

A pak jsme stoupali po vrzajícím schodišti do mé malé jeskyně samoty a Bláznivej Bill se chvěl v teplé noci ještě znásobené teplotou tohoto místa, přebírajícího značnou část tepla od domů po obou stranách a z bytu dole. Bydlela v něm nějaká stařena, která zřejmě nemohla žít jinde než v roztopené peci. Pak jsme vešli do mého ‚obývacího’ pokoje, kde Bill pečlivě zatáhl přes okna záclony se samozřejmostí domácího pána. Ale ne dřív než vykoukl ven do temné ulice a jeho kulaté oči, zářící z jeho přímé, větrem vysušené tváře, ji pečlivě prohlédly.

Blázen, hm. Možná, že byl a možná, že ne. „Gin,“ řekl jsem a položil jsem před něj láhev a sklenici. „Ale s mírou, ano? Víš že si potřebuji taky loknout.“

„Loknout? Loknout? Ha! Kdybych já bydlel tady, potřeboval bych víc, než si jen loknout. Tady jsi v samém středu. Rovnou v samém středu!“

„Ano?“ zašklebil jsem se. „Zatím mi to připadalo, že je to tu spíš na samém konci!“

Chvíli nervózně přecházel po místnosti – tři kroky tam a tři zpátky – mučil protestující prkna podlahy malé místnosti. Pak na mne skoro obviňujícím způsobem ukázal prstem: „Dnes večer máš náladičku, co? Vtípky z tebe přímo prší!“

„Myslíš?“ Ano. Měl pravdu. Cítil jsem se opravdu trochu rozjařeně. „Možná už jsem se z toho dostal, ne?“

Sedl si naproti mně. „Doufám, že ano, ty ztřeštěný mladý blázne! Ale měl bys přece jenom trochu dát na moje varování a vypadnout odsud co nejdřív.“

„Tvoje varování? Takže ty jsi mě před něčím varoval?“ Teď mi připadalo, že ano a už před několika týdny, ale byl jsem příliš pohroužený do svých vlastních problémů, než abych mu věnoval pozornost. A navíc, byl to přece Bláznivej Bill.

„Samozřejmě, že ano!“ odfrkl. „Před těmi zatracenými...“

„Tenkými lidmi!“ dokončil jsem za něj. „Ano, už si vzpomínám.“

„Ano?“

„Ech?“

„Tak ano, nebo ne?“

„Ano, poslouchám.“

„Ne, ne, ne! Myslím, jestli si najdeš nějaký nový byt?“

„Až si to budu moci dovolit, ano.“

„Tady to pro tebe není bezpečné. Nemají rádi cizince. Cizinci mění různé věci a to se jim nelíbí. Nemají rádi nic cizího, nic nového. Podle mne jsou vymírající rasa, ale dokud jsou tady, udržují věci tak, jak se jim líbí.“

„Dobře,“ povzdechl jsem si. „Tentokrát už skutečně poslouchám. Chceš začít od začátku?“

Na mé povzdechnutí odpověděl svým vlastním a netrpělivě potřásl hlavou. „Ty zatracený mladý blázne! No tak tedy ano, pro tvoje vlastní dobro, naposledy... poslouchej a já ti povím, co vím. Není toho moc, ale je to poslední výstraha, kterou dostaneš...“

II

„Nejvíc jim myslím káply do noty kandelábry.“

„Psům?“ pozvedl jsem obočí.

Podíval se na mne a vztekle vyskočil na nohy. „No dobrá, tak já tedy půjdu!“

„Ale no tak, posaď se, tak už se posaď!“ uklidňoval jsem ho. „A dolij si ještě. Slibuji, že se pokusím tě už nepřerušovat.“

„Kandelábry!“ odfrkl, čelo zamračené jako při bouřce. Ale posadil se a dolil si sklenici. „Ano, protože oni je napodobují, víš? A jsou tak tencí, že se za ně mohou schovat. Mohou tam

stát v temné noci, že vůbec nic nepoznáš! Dovedeš si to představit? Schovat se za kandelábr nebo ho imitovat?“

Snažil jsem se si to představit, ale musel jsem připustit, že to nedokážu. Moje pozornost poněkud stoupla. Bylo na něm něco přesvědčivého, co na mne zapůsobilo – způsob, jakým jednal, nepřipomínalo to jednání alkoholiků. „Proč se vlastně schovávají?“

„Zrůdy! Myslíš, že by ses na jejich místě nemusel skrývat? Je jich hrstka a nás jsou miliony. Vyhnali bychom je, pozabíjeli!“

„Tak proč to neuděláme?“

„Protože jsme všichni takoví hlupáci jako ty, to je ten důvod! Protože na ně nevěříme.“

„Ale ty ano.“

Bill přikývl, jeho tří nebo čtyřdenní strniště se na jeho rtu zachvělo. „Viděl jsem je,“ řekl, „a viděl jsem důkazy jejich... *existence.*“

„A jsou skutečně lidé? Myslím, jestli jsou lidští. Jako ty a já, kromě toho, že jsou... tencí?“

„A vysocí. Ach, jak ti jsou... *vysocí!*“

„Vysocí?“ zamračil jsem se. „Tencí a vysocí. Jak vysocí? Snad ne tak vysocí, jako...“

„Kandelábr,“ přikývl, „ano. Ne během dne, myslím, jenom v noci. V noci (zatvářil se nešťastně, jako by si náhle uvědomil, jak bláznivě to musí znít) se jako by... *rozkládají*“

Zamyslel jsem se nad tím a přikývl jsem. „Rozkládají se. Ano, chápu.“

„Ne, nechápeš,“ jeho hlas byl nevýrazný, studený a skoro zlostný. „Ale pochopíš, jestli tu budeš trčet dost dlouho.“

„Kde bydlí?“ zeptal jsem se, „ti tencí lidé?“

„V tenkých domech,“ odsekl stroze.

„V tenkých domech?“

„Samozřejmě! Chceš mi namluvit, že sis ještě nevšiml tenkých domů? Tohle místo té o nich velice brzy poučí! Tenké

domy, ano. Místa, kde obyčejní lidé nikdy nebydlí. Je jich půl tuctu v Barchingtonu a pár právě tady v Modřínech!“ Otřásl se a já jsem přepnul na vyšší výkon svá elektrická kamínka.

„Mně není zima, kamaráde,“ řekl Bill. „Nic takového! Mám v sobě dost šnapsu, aby mé hřál. Ale roztřesu se vždycky, když si na ně vzpomenu. Někdy uvažuju, co vlastně dělají.“

„Myslíš, kde pracují?“

„Pracují?“ zavrtěl hlavou. „Ne, oni nepracují. Pravděpodobně si pomáhají jinak. Loupežemi, víš? Jo, tencí lidé, ti se dostanou všude. Ale co *dělají?*“

Zatvářil jsem se nechápavě.

„Chci říct, že my se díváme na televizi, hrajeme karty, lovíme ptáky, čteme noviny. Ale oni...“

Už už jsem se chystal poznamenat, že chodí do lesa a straší sovy, ale najednou se mi to nezdálo vůbec směšné. „Říkáš, že jsi je viděl?“

„Jednou nebo dvakrát, tím jsem si úplně jistý,“ přisvědčil. „A bylo to fantastické! Pamatuji si, že jednoho jsem viděl vyjít z jeho tenkého domu – tenkého domu v Barchingtonu, který bych ti mohl ukázat někdy ve dne. Já, já tam tehdy spal ve křoví. Ani se neptej, jak jsem se tam dostal, byl jsem zkárovaný jako Dán! Tak či tak, něco mě probudilo.

Dole bylo křoví řidší, chodí tamtudy kočky. Byla noc a radní nechali instalovat nové veřejné osvětlení, takže to místo bylo zalité světlem. A přímo naproti tam stojí tenký dům a jeho dveře se pomalu otevřely. Pak do noci vyšel ten pacholek, napůl žlutý od umělého světla a napůl černý od stínu. Víš, právě před tenkým domem stála jedna z pouličních lamp.

Ten chlápek vypadal docela normálně, víš? Trochu křečovitý v pohybech, hýbal se jakoby trhaně, jako ti cirkusáci, co si dovedou zavěsit nohy přes ramena a chodit po rukou. Rozhlédl se po ulici nahoru a dolů a zřejmě byl spokojený, že tam nikdo není.

Pak – znovu trochu ustoupil do stínu, odkud vyšel, blíž ke

zdi svého domu a tam se – rozložil!

Viděl jsem, jak lampa osvětluje jeden jeho konec a viděl jsem, jak se najednou na konci rozštěpil vedví, jako by tam měl pant. A ten rozštěp se rozevíral, až tam stál v temnotě jako velké kružítko. Pak se jedna jeho polovina vymrštila nahoru a celý se napřímil do kolmice – a teď byl tři metry vysoký. Pak to zopakoval, jenomže tentokrát se rozdělil v polovině. Jako... dřevěný metr, který se dá rozkládat.“

Přikývl jsem, fascinován tou představou. „Ale jak jsou potom stavění? To mají panty?“

„K čertu, ne!“ odfrkl. „Můžeš ohnout ruce v loktech? Nebo ruce v kolenou? Můžeš se sehnout v pase a dotknout se prstů na nohou? Já alespoň určitě můžu! Jejich klouby jsou možná trochu jiné než naše, to je vše – možná jako klouby některého hmyzu. Nebo možná ne. Myslím, že jejich věda je jiná než naše. Možná se skládají stejným způsobem, jako skládají jiné věci – až na to, že jim to vůbec neškodí. Co já vím...“

„Cože?“ zeptal jsem se zmateně. „Jaké jiné věci skládají?“

„Dostanu se k tomu později,“ řekl nevrle a otřásl se. „Kde jsem skončil?“

„Jak byl vysoký pět metrů,“ napověděl jsem mu, „a stál ve stínu. A co bylo pak?“

„Náhle po ulici přejíždělo auto!“ Bill mne popadl za ruku.

„Ha,“ vyskočil jsem. „Byl v průšvihu, co?“

Bláznivej Bill zavrtěl hlavou. „Ne. Auto mělo světlomety zapnuté naplno, ale tenkému muži to nevadí. Není hlupák. Auto projíždí, světlo přejíždí po zdi svými paprsky v místech, kde štíhlý muž stál ve stínu svého domu...“

„Ano?“

„Jako okapová roura, celá černá a lesklá!“

Znovu jsem se posadil. „Po čertech chytré.“

„Raději mi věř, že jsou opravdu chytří.

Když pak světlo zmizelo, vystoupil znovu ze stínu. A pak jsem něco viděl! Ten obr vyskočil – ale rychle, jen se míhal.

Mrkl jsi okem a on se pohnul – a mezi každým krokem, když se jeho nohy dostaly k sobě, se zastavil a neviděl jsi nic než tyč. Zastavil se u kandelábru, pak jako by se s ním slil. A pink! – světlo zhaslo. A pak... v deseti minutách byla celá ulice černá a temná jako uhelný důl. A já tam ležel v něčí zahradě, vystrašený k smrti a třásl jsem se jako sulc.“

„A to bylo všechno?“

Bláznivej Bill se napil, vzal láhev ginu a znovu si dolil. Oči se mu rozšířily, kůže mezi strništěm jeho vousů zbledla. „Bože, ne – to nebylo všechno – bylo toho mnohem víc! Víš, později mi došlo, že jsem musel být hodné opilý – jinak by mě nikdy nenapadlo jít ho špehovat. Ježíši, tehdy jsem ještě neuměl *být* opilý! Ale to už je dávno, o čem ti teď povídám.“

„A co se dělo dál?“

„Dál... on šel ulicí dál! Slyšel jsem ho: *klik*, pauza... *klik*, pauza... *klik*, pauza, jak kráčí po chodníku jako na chůdách – a na vlastní oči jsem viděl, jak v každé pauze vypadá jako kandelábr. A náhle jsem měl podivný pocit a rozhlédl jsem se kolem. Víš, průčelí domu v zahradě, ve které jsem ležel, bylo hodně úzké, takže jsem pochopil, že to musí být...“

Věděl jsem, co chce říct. „Ježíši!“

„Tenký dům,“ dopověděl, „správně.“

„Takže jsi byl v maléru.“

Otřásl se, olízl si rty a znovu se zachvěl. „Měl jsem štěstí, myslím. Skrčil jsem se v křoví a ležel jsem tam jako mrtvý. A to *klik* – pauza... *klik* – pauza, se ozývalo čím dál blíž. A pak, přede mnou se objevila skulina, jak se dveře tenkého domu otevřely. Vyšel druhý tenký člověk a pak se on nebo ona rozvinul a oba tam chvíli stáli těsně vedle mne. Málem jsem umřel strachy.“

„A dál?“

„*Klik – klik*, pauza, *klik – klik*, pauza, *klik – klik – a* šli pryč. Jen Bůh sám ví, kam šli nebo co dělali, ale já? Dal jsem jim deset minut náskok a pak jsem běžel a klopýtal a nutil své

gumové nohy, aby mne nesly odtamtud pryč. A nikdy jsem se tam nevrátil. Dnes jsem Barchingtonu nejblíž od té noci a je to až moc blízko!“

Chvíli jsem čekal, ale zdálo se, že skončil. Nakonec jsem kývl: „Dobře, Bille, je to zajímavý příběh a...“

„Ještě jsem neskončil!“ štěkl. „A taky to není žádný příběh...“

„A co tedy?“

„Důkaz,“ zasyčel. „Důkaz i pro ty tvoje přemoudřelé slepé oči!“

Čekal jsem.

„Jdi k oknu,“ pokračoval Bill, „a nakoukni skrz závěsy. No jen jdi a udělej to.“

Udělal jsem to.

„Vidíš něco divného?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Slepý jako netopýr!“ zavrčel. „Podívej se na pouliční osvětlení – nebo tam, kde chybí. Už jsem ti to dnes v noci jednou ukazoval. Všechny lampy mají rozbité žárovky.“

„Děti,“ zkusil jsem. „Chuligáni. Vandalové.“

„Pche!“ odfrkl Bill. „Chuligáni tady? Neslýchané. A vandalové? Ty si děláš legraci! Co by tu vandalizovali? A kdy jsi naposledy viděl v téhle ulici hrát si děti?“

Měl pravdu. „Ale pár chybějících žárovek ještě není žádný pádný důkaz,“ namítl jsem.

„No dobře!“ Naklonil se ke mně, až se jeho nos skoro dotkl mého obličeje. „Tak tedy pádný důkaz.“ A začal mi vyprávět poslední část svého příběhu...

III

„Auta!“ odfrkl Bláznivej Bill svým typickým způsobem.

„Nemůžou je ani cítit. Nedá se říct, že právě v tomhle bych jim to zazlíval. Nenávidím ty hlučné, špinavé, rachotící věci stejně jako oni. Ale řekni mi: zpozoroval jsi něco divného – myslím ohledně aut – tady – v těchhle končinách?“

Chvíli jsem přemýšlel a pak jsem odpověděl: „K čertu, není tu ani jedno!“

„Správně!“ odpověděl zjevně potěšené. „V celém zbytku čtvrti se mačkají jedno na druhé. Všechny ulice jsou jimi přeplněné. Hlavně v noci, když jsou lidi v hospodách nebo koukají na televizi. Ale tady? Kolem Barchingtonu a Modřínů a v těch několika ulicích kolem? Neobjeví se tu ani jedno!“

„To zase není pravda,“ řekl jsem. „Právě v téhle ulici jsou auta dvě. Právě teď. Jen se podívej z okna a uvidíš je.“

„Šrot!“řekl Bill.

„Prosím?“

„Šrot!“ zopakoval. „To nejsou auta! Staré nepojízdné vraky. Ještě s paprskovými koly. Je to dvacet, třicet let, co naposledy jezdily. Tencí lidé si na ně *zvykli*. Nemají rádi ty nové lesklé věci. Stačí, abys tu nechal přes noc zaparkované svoje auto, a máš problémy!“

„Problémy?“ Ale tady jsem ze sebe hrál trochu hlupáka. Docela dobře jsem věděl, co tím myslí. Věděl jsem to z vlastní zkušenosti: nový lesklý vůz zanechaný přes noc na ulici tam příštího rána stál s prázdnými pneumatikami, rozbitými okny a vyrvanými reflektory.

Vyčetl mi to z výrazu tváře: „Je vidět, že víš, o čem mluvím. V pořádku. Poslouchej, před několika lety tady byl jeden chlápek z města a ten něco takového měl. Líbila se mu jedna číšnice z Železnice – a ta ochotně brala všechno, co jí dával. Byl to frajer. Jeden z hochů z gangu a stoupající hvězda. A přivezl si s sebou lesklé auto. Okna z neprůstřelného skla, chráněné reflektory, zpevněná přední maska – a já nevím, co ještě. Vypadalo jako nějaký zatracený tank. Ale –“ Bill si povzdechl.

„Nechal ho zaparkovaný tady, co?“

Přikývl. „Problém byl v tom, že se nedal zastrašit. Víš, jak to myslím? Některé lidi zastrašovat můžete, některé ne a některé nesmíte. On byl z těch, které nesmíte. Bohužel, stejného druhu jsou i tencí lidé.“

„Co se stalo?“

„Když mu propíchali gumy, začal jim házet do oken cihly. Do oken tenkých domů. Pak jedné noci parkoval dole na rohu Barchingtonu. A příštího rána – vyvrtali mu díry skrz karosérii, po celém autě. A pak – zmizel asi na týden nebo tak nějak. Když se pak vrátil... no, musel být určitě úplný blázen.“

„Co udělal?“

„Hodil jim do okna něco jiného – něco co bouchlo! A pořádně bouchlo! Viděl jsi tu úzkou opuštěnou zříceninu na rohu Barchingtonu? To udělal on, docela určitě, a udělal to pořádně. Tenký dům. Pokud byl někdo uvnitř, už byl v pánu. A to je naštvalo!“

„Vzali si ho do parády?“

„Vzali si do parády jeho vůz! Zaparkoval ho jedné noci venku, odešel do Železnice, a když zavírali, vzal dámu svého srdce domů, a ráno –“

„Zničili ho – jeho vůz, myslím.“

„Jestli ho zničili? To tedy ano – *složili* ho!“

„Prosím?“

„Složili ho!“ odfrkl. „To ta jejich podivná věda. Na žádnou stranu neměřil víc než pětačtyřicet čísel. Krychle slisovaného kovu. Žádné rozbité sklo, žádný poškrábaný lak, žádný popraskaný plast. Čisté a úhledně slisované. Pětačtyřiceticentimetrová kostka.“

„Strčili mu ho do lisu, že?“ Nevěřil jsem mu.

„Nic takového – složili ho.“

„Nemožné!“

„Ne pro ně. To je ta jejich zvláštní věda.“

„A co na to on?“

„Ech? Co? Podíval se na to a zamyslel se: ‚Co kdybych seděl uvnitř té zatracené věci?' Co udělal? Udělal totéž, co bych udělal já a co bys měl udělat i ty. Odešel. Už nikdy jsme ho neviděli."

Půl láhve bylo pryč. Přesedlali jsme na pivo. A po jednom pořádném loku jsem řekl: „Můžeš se vyspat tady, jestli chceš, na podlaze. Půjčím ti přikrývku."

„Díky," řekl Bláznivej Bill, „ale jak se říká, děkuji, nechci. Teď, když je pivo pryč, jdu taky pryč. Nemůžu tady zůstat, jsem tím povinován své nesmrtelné duši. A kromě toho, mám doma ještě jednu flašku."

„Ty prohnanej lumpe!" řekl jsem.

„Pitoměj cucáku!" odpověděl na oplátku. O dvacet minut později jsem ho nechal odejít. Stál jsem u okna a díval se za ním, jak odchází ulicí, stříbrnou v měsíčním světle.

Stál u branky (nebo na místě, kde měla být) potácel se a mával mi, přitom mi hlasitě děkoval a loučil se se mnou. Konečně vyrazil ulicí k domovu.

Bylo tam ticho a klid. Jedna z těch nocí, kdy se ani stromy nehýbají. Všechno vypadalo jako zmrzlé navzdory faktu, že vůbec nebylo chladno. Díval jsem se za Bláznivým Billem, dokud mi nezmizel z očí, a pak –

– Naproti přes cestu stály tři kandelábry – tam, kde měly být jenom dva! Ten vlevo byl v pořádku a stejně tak ten úplně vpravo. Ale co ten uprostřed? Nikdy dřív jsem takový neviděl. Protřel jsem si oči a podíval se ještě jednou. Byly tam jen dva kandelábry.

Zatracené pití – pomyslel jsem si – už mi leze do hlavy.

Když jsem odcházel od okna, smál jsem se nahlas. Pak jsem zhasl světlo a odešel do ložnice. Ten starý lišák mi dal. Už jsem mu opravdu začínal věřit. A teď jsem z pití viděl dvakrát – nebo co. Ještě, že to byly jenom kandelábry a ne růžoví sloni. Nebo tencí lidé! Když jsem šel spát, smál jsem se, až jsem se za břicho popadal.

...Ale přísti den ráno jsem se už nesmál.

Ne když ho našli, starého Bláznivýho Billa z Barrows Hill. Ne potom, co mne zavolali, abych ho identifikoval.

On tomu říkal: ‚Ta jejich zvláštní věda.' Způsob, jakým skládali věci. A, Pane na nebi, oni teď složili jeho. Do krychle o hraně čtyřicet pět centimetrů. Žebra a kosti a kůži a svaly – všechno. Nic se nerozbilo, víte, jen se to sbalilo. Žádná krev ani střeva nebo nějaké takové věci – bylo to tím odpornější, že tam z toho nebylo vůbec nic.

Hodili ho do skluzu na odpadky na konci ulice. Parta místních mladíků, která ho tam našla, nevěděla, co vlastně našla, dokud neuviděli na jedné straně krychle jeho obličej. A nechtěl bych zabíhat do podrobností...

Ano, odstěhoval jsem se odtamtud. Tak brzy, jak jen to šlo, ale můžete mi to zazlívat? Zvláště poté, co jsem se nad tím trochu zamyslel. Fakt je, že jsem těžko mohl přemýšlet o něčem jiném.

Myslím, že starý Bill měl pravdu. Alespoň v to doufám. Ve věcech, které mi vyprávěl dříve, když jsem ho poslouchal jen napůl. O tom, že byli poslední svého druhu a Barrows Hill bylo místo, které si vybrali k poslednímu odpočinku – něco jako svůj ‚sloní hřbitov', víte?

Tam, kde bydlím teď, nejsou tencí lidé ani tenké domy. Spousta vandalů, bezpočet aut, ale jinak nic zvláštního.

Kandelábry, to ano, a sloupy, které drží telefonní dráty, samozřejmě. Spousty. Ale ty mne už netrápí.

Víte, já vím úplně *přesně*, kolik kandelábrů tu je. A vím *přesně*, kde který z nich stojí. A Bůh pomoz člověku, který by tam nějaký přidal, aniž by mi o tom před tím řekl!